ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΜΝΗΜΟΝΙΑ: Η μεγαλύτερη μεταπολεμική λεηλασία στα εργατικά δικαιώματα και στον δημόσιο λαϊκό πλούτο

Η απάντηση του εργατικού κινήματος στην απάτη της εξόδου από τα μνημόνια: Να υψωθεί ένα ισχυρό, μαζικό, ταξικό τείχος αντίστασης και πάλης ενάντια στην μεταμνημονιακή αντιλαϊκή πολιτική

Άρθρο του Προέδρου της ΠΕΝΕΝ **Αντώνη Νταλακογεώργου**

Για πολλοστή φορά η κυβερνητική προπαγάνδα αποδεικνύεται αδίστακτη, υποκριτική και απόλυτα ισοπεδωτική προς την πραγματικότητα για την καταστροφή που συντελέστηκε στην χώρα μας την περίοδο των μνημονιακών πολιτικών 2010-2018.

Η τραγωδία της Ανατολικής Αττικής απέτρεψε μερικώς τους πανηγυρισμούς και τις φιέστες που σχεδιάζει και προετοιμάζει η κυβέρνηση «πρώτη φορά Αριστερά» για να διαφημίσει την περιβόητη «έξοδο» από τα μνημόνια, όμως η κίτρινη κυβερνητική προπαγάνδα εξακολουθεί να είναι παρούσα και με τα μέσα που διαθέτει να εμπαίζει, να παραπλανά και συνειδητά να

εξαπατά τις λαϊκές μάζες.

Από κοντά και μαζί με την κυβερνητική προπαγάνδα ακολούθησαν συμπορευόμενοι μαζί της οι θλιβεροί πρωταγωνιστές αυτής της καταστροφικής πολιτικής για την χώρα, τον λαό και τους εργαζόμενους, οι ευρωπαίοι ηγέτες και εταίροι και τα πρόσωπα κλειδιά σε αυτή την ανέλεγκτη βαρβαρότητα που επιβλήθηκε στην χώρα μας.

Κοινή συνισταμένη όλων των παραπάνω ότι οι θυσίες που επιβλήθηκαν από τα διαδοχικά προγράμματα των μνημονίων έπιασαν τόπο και η Ελλάδα εξέρχεται με σταθερά βήματα της κρίσης και μπορεί πλέον να σχεδιάσει την επόμενη μέρα..., πάντα βέβαια σε συνεννόηση και με την έγκριση της Ε.Ε....

Κυβέρνηση και η ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ μαζί με το ΔΝΤ αποσιωπούν για άλλη μια φορά ότι η χώρα μας, ο ελληνικός λαός αυτή την δύσκολη 8ετία απώλεσε το πάνω από το ¼ του ΑΕΠ, η ανεργία έφθασε μέχρι το 30% του εργατικού δυναμικού, το κατά κεφαλή ΑΕΠ είναι πλέον το 66% του μέσου όρου της Ε.Ε των 28 όταν το 2008 ήταν 93%.

Την περίοδο της 8ετίας υπήρξε η μεγαλύτερη υπερφορολόγηση των λαϊκών εισοδημάτων, καταργήθηκαν οι ΣΣΕ, ο κατώτερος μισθός, μεγεθύνθηκαν υπέρμετρα οι εναλλακτικές μορφές εργασίας και απέκτησαν κυρίαρχο ρόλο στην μισθωτή εργασία, το εργατικό δίκαιο και η αντίστοιχη νομοθεσία υπέστησαν συντριβή, τα κοινωνικά ασφαλιστικά δικαιώματα (κύριες συντάξεις, επικουρικές, εφάπαξ) άγγιξαν τα Βαλκανικά επίπεδα, μεγάλα τμήματα του λαού οδηγήθηκαν σε συνθήκες πολύ κάτω από τα όρια της φτώχειας, μεγάλες δημόσιες παραγωγικές επιχειρήσεις ξεπουλήθηκαν έναντι πινακίου φακής και ο δημόσιος πλούτος λεηλατήθηκε και εκχωρήθηκε στα εγχώρια και ξένα μονοπώλια.

Η δημόσια υγεία, παιδεία, πρόνοια και η υποστελέχωση αυτών των κοινωνικών οργανισμών οδηγήθηκαν στην απαξίωση με φαινόμενα διάλυσης με ότι αρνητικό και μόνο συνεπάγεται αυτή η τραγική διαπίστωση.

Τις συνέπειες αυτής της πολιτικής δεν τις υπέστη συνολικά «η ελληνική κοινωνία» αλλά οι μισθωτοί του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα, οι συνταξιούχοι, τα μικρομεσαία λαϊκά στρώματα που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας.

Ακριβώς αυτή η πολιτική και οι αποκαλούμενες «μεταρρυθμίσεις» όχι μόνο **δεν ήταν ουδέτερες από κοινωνική άποψη** αλλά αυτές ήταν που συνέβαλαν τα μέγιστα από την

μια να σημειωθεί **μια ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και από την άλλη να καρπωθεί το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο προνόμια ιδιαίτερα πρωτόγνωρα σε μια ευρωπαϊκή χώρα.**

Αυτή η ταξική διάσταση της πολιτικής των μνημονιακών «μεταρρυθμίσεων» αποκρύβεται από το αστικό πολιτικό σύστημα και τα αστικά ΜΜΕ, ότι δηλαδή στην ουσία είχαμε την εφαρμογή μιας σκληρής ταξικής πολιτικής η οποία προώθησε ποικιλοτρόπως τα συμφέροντα, τα προνόμια και την κερδοφορία του κεφαλαίου ώστε αυτό τόσο μέσα στην κρίση όσο και μετά να σταθεροποιήσει και να ενισχύσει την επιχειρηματική δράση.

Τα στοιχεία επίσης αποδείχνουν ότι η κρίση μπορεί να οδηγήσει σειρά επιχειρήσεων στην χρεοκοπία και στο λουκέτο, αυτό όμως **σε καμιά σχεδόν περίπτωση δεν οδήγησε στην φτώχευση των επιχειρηματιών!!** Αμέτρητα τα παραδείγματα που επιβεβαιώνουν αυτή την αλήθεια.

Τα μνημόνια αποτέλεσαν το εργαλείο μέσα από το οποίο το κεφάλαιο στην χώρα μας, με την συνδρομή της Ε.Ε – ΔΝΤ και των κυβερνήσεών του (ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ – Ν.Δ – ΠΑΣΟΚ), πήρε μια ιστορική ρεβάνς μεταβάλλοντας ριζικά το τοπίο στους μισθούς, τις ΣΣΕ, τις εργασιακές σχέσεις, στο εργατικό δίκαιο, καθιερώνοντας και επεκτείνοντας την μαύρη ανασφάλιστη αλλά και την απλήρωτη εργασία, οι δραματικές μειώσεις στις συντάξεις , η ουσιαστική κατάργηση των επικουρικών, η τεράστια συρρίκνωση των εφάπαξ, η αύξηση της εισφοράς αλληλεγγύης, η φοροληστεία μέσω των ΕΝΦΙΑ, οι πλειστηριασμοί χιλιάδων λαϊκών κατοικιών και η αδίστακτη αρπαγή μέσω των τραπεζών των καταθέσεων που αφορούν την λαϊκή οικογένεια και τα μικρομεσαία στρώματα και τελικά το στραπατσάρισμα και την συντριβή των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων.

Κατά συνέπεια είναι εντελώς εκτός πραγματικότητας η αναπαραγωγή της θεωρίας της κυβέρνησης, των αστικών κομμάτων και των ελεγχομένων από αυτούς ΜΜΕ ότι **δήθεν τις συνέπειες της μνημονιακής επιδρομής τις υπέστησαν «όλοι οι έλληνες» και το σύνολο της «ελληνικής κοινωνίας».**

Οι μεγαλόσχημοι του εγχώριου κεφαλαίου, το σημαντικότερο τμήμα τους διατήρησαν ή και αύξησαν την κερδοφορία τους, ανασυγκρότησαν την επιχειρηματική τους δράση και ιδιαίτερα εφοπλιστές, μεγαλοβιομήχανοι, μεγαλοξενοδόχοι, επιχειρήσεις στην εστίαση, στο χονδρικό και λιανικό εμπόριο και σε πολλούς ακόμη τομείς παρουσιάζονται τα τελευταία χρόνια ακόμη πιο

ενισχυμένοι.

Η θεατρική παράσταση Τσίπρα για έξοδο από τα μνημόνια

Η κακόγουστη θεατρική παράσταση που σκηνοθέτησε το κυβερνητικό επικοινωνιακό επιτελείο και η εμφάνιση του Τσίπρα στην Ιθάκη αποτελούν μια απέλπιδα προσπάθεια να εμφανίσουν μια εικόνα ότι με το τέλος των μνημονίων η χώρα επανέρχεται στην «κανονικότητα, σταματούν οι εξωτερικοί καταναγκασμοί και τερματίζονται οι θυσίες του λαού»!

Μάλιστα στο σχετικό διάγγελμά του ο Τσίπρας συνεχίζοντας στον δρόμο της επικοινωνιακής απάτης και του ψεύδους ούτε λίγο ούτε πολύ ισχυρίζεται ότι ο ίδιος και το κόμμα του θα δώσει «νέες μάχες» για τον λαό και τα συμφέροντά του για να σταματήσει «το καράβι ξανά να θαλασσοδέρνεται με τον λαό στα αμπάρια».

Πρόκειται για πρωτοφανή ψέματα που ο αδίστακτος κ. Τσίπρας καθόλου δεν διστάζει να ξεστομίσει προκειμένου να καλλιεργήσει αυταπάτες στον λαό και τους εργαζόμενους, να διαμορφώσει μια απατηλή εικόνα για την επόμενη μέρα μέσα από την οποία επιδιώκει ο ίδιος και το κόμμα του να διασωθούν στις επικείμενες βουλευτικές εκλογές από την λαϊκή κατακραυγή.

Η αλήθεια βέβαια είναι εντελώς διαφορετική από αυτή που μεθοδικά επιχειρεί να παρουσιάσει ο Πρωθυπουργός. Η Ελλάδα θα εξακολουθήσει να βρίσκεται σε ένα διαρκές και εγκληματικό μνημόνιο, η εποπτεία των δανειστών θα είναι πανταχού παρούσα και η έξοδος στις αγορές καθόλου σίγουρη και αποτελεσματική. Ο δανεισμός από τις αγορές θα είναι σε στενή και απόλυτη συνάρτηση με την τήρηση των μεταμνημονιακών δεσμεύσεων.....

Επίσης τα τερατώδη πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 3,4% του ΑΕΠ έως το 2022 και για τα επόμενα 40 χρόνια και μέχρι το 2060 πλεονάσματα του 2,2% δείχνουν ότι η σκληρή πολιτική της λιτότητας σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές και δημόσιες επενδύσεις θα συνεχιστούν καθιστώντας όνειρο θερινής νυκτός την ουσιαστική βελτίωση της θέσης του ελληνικού λαού. Το ολιστικό σχέδιο περί «ανάπτυξης» προβλέπει τουλάχιστον 250 ακόμη «μεταρρυθμίσεις» για την περίοδο 2018-2022.

Ανάμεσα σε αυτά περιλαμβάνονται η δραστική μείωση των κόκκινων δανείων, η αναθεώρηση των αντικειμενικών τιμών των ακινήτων, η πλήρης κατάργηση του ΕΚΑΣ, η επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων (ΕΥΔΑΠ – ΔΕΣΦΑ – ΕΛΠΕ – ΕΓΝΑΤΙΑ – ΕΥΑΘ κ.λπ), ο μηδενισμός των

ληξιπρόθεσμων οφειλών του κράτους, η ολοκλήρωση του κτηματολογίου. Όλες αυτές και άλλες αλλαγές θα παρακολουθούνται στενά από το κουαρτέτο των δανειστών και πάντα μέσω των εκθέσεων αξιολόγησης που αυτοί θα συντάσσουν προκειμένου να γίνεται και η εκταμίευση των χρημάτων από τα ANKA's (κέρδη ελληνικών ομολόγων που έβγαλαν η ΕΚΤ και οι υπόλοιπες τράπεζες του ευρωσυστήματος) με ρυθμό 600 εκατομμυρίων ευρώ το 6μηνο έως το 2022.

Εξάλλου οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι με αφορμή την λήξη του προγράμματος στην Ελλάδα κατέστησαν περισσότερο από σαφές ότι το τέλος του προγράμματος δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση έξοδος ή αλλαγή των «μεταρρυθμίσεων», δηλαδή τους εφαρμοστικούς νόμους, την συνεχή εποπτεία και την απόλυτη τήρηση των δεσμεύσεων της κυβέρνησης απέναντι στους δανειστές.

Η επικοινωνιακή «επένδυση» της κυβέρνησης στο κοινωνικοασφαλιστικό και τα εργασιακά

Ο σχεδιασμός της κυβέρνησης για το επόμενο χρονικό διάστημα σε ότι αφορά τα εργατικά προβλήματα εστιάζεται στο πάγωμα των ήδη αποφασισμένων μειώσεων στις συντάξεις, στην αύξηση των κατώτερων μισθών και στις ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις των ΣΣΕ.

Αναφορικά με τις συντάξεις το ευρωπαϊκό πολιτικό κατεστημένο δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι η μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό πρέπει απαρέγκλιτα να εφαρμοστεί, φαίνεται όμως ότι υπάρχουν δυνάμεις σε ορισμένες χώρες και στους ευρωπαϊκούς θεσμούς που επιθυμούν να δώσουν μια παράταση στην εφαρμογή των μέτρων, γεγονός που σηματοδοτεί ότι οι δυνάμεις αυτές θέλουν στην επικείμενη εκλογική αναμέτρηση που θα διεξαχθεί το επόμενο χρονικό διάστημα στην χώρα μας να έχει ενισχυμένη πολιτική δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ προφανώς διότι έτσι εξυπηρετούνται καλύτερα τα συμφέροντά τους……

Είναι προφανές, είτε από 1/1/2019 είτε σε μεταγενέστερο χρόνο οι αλλαγές αυτές θα επιβληθούν και θα εφαρμοστούν οδηγώντας τις συντάξεις στα όρια της φτώχειας για εκατοντάδες χιλιάδες απόμαχους της δουλειάς.

Σχετικά με τους κατώτερους μισθούς το σχετικό νομοθετικό πλαίσιο θέτει δρακόντειους περιορισμούς, βάζει συγκεκριμένες προϋποθέσεις και το όποιο αποτέλεσμα προκύψει σε επίπεδο «κοινωνικών εταίρων» **ο λόγος θα γίνεται για ψίχουλα και στάχτη στα μάτια των εργαζομένων από την στιγμή που η κυβέρνηση αρνείται να θεσμοθετήσει το**

κοινό αίτημα των Συνδικάτων για επαναφορά του κατώτερου μισθού στα 751 ευρώ.

Η εργατική ταξική απάντηση στους μύθους και τα επικοινωνιακά τερτίπια της κυβέρνησης

Για το εργατικό ταξικό κίνημα η «επόμενη ημέρα» που διαφημίζει η κυβέρνηση είναι μια ακόμη ευκαιρία να ανασυντάξει τις δυνάμεις του, να ενισχύσει τους δεσμούς του με τους εργαζόμενους, να απαντήσει πειστικά και αποτελεσματικά στην κυβερνητική προπαγάνδα, να αποκαλύψει την υποκρισία της Ν.Δ και των άλλων αστικών κομμάτων, να συντονίσει αποφασιστικά την δράση του, να αναπτύξει πολύμορφους αγώνες σε κάθε χώρο δουλειάς τοπικά, κλαδικά και πανελλαδικά. Να απορρίψει τα ψίχουλα που κρατάει στο καλάθι για την ΔΕΘ και την μετέπειτα περίοδο η κυβέρνηση.

ΣΣΕ, κοινωνικο-ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις, ανεργία, πλειστηριασμοί, εργασιακές σχέσεις και δικαιώματα πρέπει να βρεθούν στο επίκεντρο των αιτημάτων αλλά και των διεκδικήσεων.

Η επαναφορά των περικοπών και των εργατικών δικαιωμάτων αποτελεί μονόδρομο για το συνεπές ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και προφανώς σε γραμμή σύγκρουσης με το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της Ε.Ε και της χώρας μας αλλά και τους ευρώπληκτους συμβιβασμένους συνδικαλιστές των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Οι εργαζόμενοι και ο λαός δεν περιμένουν και δεν ελπίζουν στο παραμικρό απ’ τους σφουγγοκωλάριους του μεγάλου κεφαλαίου και του ευρωενωσιακού κατεστημένου. Αυτοί (ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ – Ν.Δ – ΠΑΣΟΚ) και τα λοιπά αστικά κόμματα είναι αυτοί που οδήγησαν τους εργαζόμενους όχι στα αμπάρια αλλά ακόμη πιο χαμηλά στην γάστρα του πλοίου, τους έκαναν θυσία στον βωμό της επιχειρηματικής ανταγωνιστικότητας και κερδοφορίας.

Ο δρόμος για την επανάκτηση των δικαιωμάτων και αυτός που θα απαλλάξει την χώρα και τον λαό από τα δεσμά του ευρωμονόδρομου και του κεφαλαίου είναι η κοινή και συντονισμένη δράση, η ανάπτυξη των αγώνων και η συμμαχία αυτών των δυνάμεων με τα υπόλοιπα φτωχά λαϊκά στρώματα στην πόλη και το χωριό για την ανατροπή αυτών των πολιτικών.

Η μάχη και ο αγώνας θα πρέπει να οργανωθεί από τα κάτω, σε κάθε χώρο δουλειάς. Πρέπει τα πρωτοβάθμια ταξικά Σωματεία στην κατεύθυνση αυτή να διαδραματίσουν καθοριστικό

ρόλο το επόμενο διάστημα ώστε οι εργαζόμενοι και το κίνημα να παρέμβουν δυναμικά και αγωνιστικά, να επαναφέρουν την ελπίδα, την αισιοδοξία, την αυτοπεποίθηση της εργατικής τάξης με σκοπό οι αγώνες να αποκτήσουν ταξικό περιεχόμενο, μαζικότητα, ισχυρή οργάνωση και να αναπτυχθούν πολύμορφοι απεργιακοί αγώνες και με τον τρόπο αυτό να δημιουργηθούν ρήγματα και ανατροπές στις ασκούμενες μεταμνημονιακές αντιλαϊκές και αντεργατικές πολιτικές.